

Objawienie Jezusa Chrystusa - czwarty numer

Izajasz czterdzieści

Jeff Pippenger

2023-10-23

Przesłanie Objawienia Jezusa Chrystusa, które jest odpieczętowane, obejmuje identyfikację hebrajskiego słowa tłumaczonego jako „prawda”, które, między innymi, reprezentuje charakter Chrystusa jako Alfa i Omega. Motyw, w którym początek rzeczy przedstawia jej koniec, przenika całą Biblię, a charakter Chrystusa objawia się w Biblii, ponieważ On jest Słowem. Alfa i Omega to cecha charakteru Chrystusa, którą On sam wskazuje jako dowód na to, że jest Bogiem.

Rozdział czterdziesty Księgi Izajasza wyznacza początek narracji prorockiej, która trwa aż do końca księgi, do rozdziału sześćdziesiątego szóstego. Zaczyna się od wskazania posłanego Pocieszyciela, którego Chrystus obiecuje uczniom, aby pocieszył ich po swoim odejściu, lecz przyjście Pocieszyciela znajduje swoje doskonałe wypełnienie, jak wszystkie proroctwa, w dniach ostatecznych. Wskazanie przez Izajasza i Jezusa nadejścia Pocieszyciela odnosi się do rozczarowania ruchu stu czterdziestu czterech tysięcy, które nastąpiło 18 lipca 2020 roku.

Jednak mówię wam prawdę: Dla was lepiej, żebym odszedł, bo jeśli nie odejdę, Pocieszyciel nie przyjdzie do was; lecz jeśli odejdę, pošlę go do was. A gdy przyjdzie, przekona świat o grzechu, o sprawiedliwości i o sądzie. Jan 16:7–8.

To słowa „grzech, sprawiedliwość i sąd” posłużą Pocieszycielowi, aby „napomnieć” świat. Słowo tłumaczone jako „napomnieć” obejmuje również znaczenie „przekonać”. Trzy kroki „grzech, sprawiedliwość i sąd” reprezentują hebrajskie słowo, które tłumaczy się jako „prawda”. Słowo to zostało utworzone z pierwszej, trzynastej i ostatniej litery alfabetu hebrajskiego i oznacza, że Stwórca wszystkich rzeczy jest pierwszy i ostatni, Alfa i Omega. Gdy Pocieszyciel przyjdzie do rozczarowanych stu czterdziestu czterech tysięcy, On przekona ich, a potem świat, że Bóg jest Alfą i Omegą.

Pocieszcie, pocieszcie mój lud, mówi wasz Bóg. Mówcie do serca Jerozolimy i wołajcie do niej, że dobiegło końca jej wojowanie, że jej wina została odpuszczona; bo z ręki Pana otrzymała podwójnie za wszystkie swoje grzechy. Głos wołającego na pustyni: Przygotujcie drogę Panu, wyrównajcie na pustyni gościniec dla naszego Boga. Każda dolina zostanie podniesiona, a każda góra i wzgórze będą obniżone; co krzywe, będzie wyprostowane, a nierówne miejsca staną się równiną. I objawi się chwała Pana i razem wszelkie ciało ją ujrzy, bo usta Pana to powiedziały. Izajasz 40:1–5.

Ten fragment wskazuje na dzieło ostatniego posłańca Eliaszowego, którego typem był William Miller, którego typem był Jan Chrzcziciel, którego typem był Eliasz, a którego Malachiasz wskazał jako posłańca przygotowującego drogę Posłańcowi Przymierza. W ostatnim ruchu Eliasza, gdy Pan posyła Pocieszyciela, aby wzmocnić tych, którzy doznali rozczarowania i oczekują Pana w czasie zwłoki, „objawi się chwała Pana, a wszelkie ciało razem ją ujrzy”. „Chwała” Pana to Jego

charakter, a Objawienie Jezusa Chrystusa jest odpieczętowaniem elementu Jego charakteru, który jest przedstawiony jako Alfa i Omega. Po wprowadzeniu w pierwszych pięciu wersetach „głos wołającego na pustyni” pyta Boga: „Co mam wołać?”

Głos rzekł: Wołaj. A on rzekł: Co mam wołać? Wszelkie ciało jest jak trawa, a cała jego wspaniałość jak kwiat polny. Trawa usycha, kwiat więdnie, bo tchnienie Pana powiewa na nie; zaprawdę, lud jest trawą. Trawa usycha, kwiat więdnie, lecz słowo naszego Boga trwa na wieki. Izajasz 40:6-8.

Przesłanie o charakterze Chrystusa, przedstawianym jako Alfa i Omega, jest osadzone w symbolice islamu. W trzydziestym siódmym rozdziale Księgi Ezechiela dolina martwych kości najpierw zostaje zebrana, a następnie ożywiona przez prorocze przesłanie czterech wiatrów.

Aniołowie powstrzymują cztery wiatry, ukazane jako rozwścieczony koń, który próbuje się wyrwać i pędzić po obliczu całej ziemi, niosąc na swej drodze zniszczenie i śmierć.

„Czy mamy spać na samym progu wiecznego świata? Czy mamy być ociężali, chłodni i martwi? O, obyśmy mieli w naszych zborach Ducha i tchnienie Boże tchnione w Jego lud, aby mógł stanąć na swoich nogach i żyć. Musimy dostrzec, że droga jest wąska, a brama ciasna. Lecz gdy przechodzimy przez ciasną bramę, jej rozległość nie ma granic.” Manuscript Releases, tom 20, 217.

Rozgniewanym koniem w prorocत्वach biblijnych jest islam. Rozgniewany koń jest powstrzymywany przed dokonaniem swego dzieła zniszczenia, co ukazuje wstrzymywanie czterech wiatrów przez czterech aniołów w siódmym rozdziale Apokalipsy. Są wstrzymywane, aż do opieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy.

A potem ujrzałem czterech aniołów stojących na czterech krańcach ziemi, trzymających cztery wiatry ziemi, aby żaden wiatr nie wiał na ziemię ani na morze, ani na żadne drzewo. I ujrzałem innego anioła wstępującego od wschodu, mającego pieczęć Boga żywego; i zawołał donośnym głosem do czterech aniołów, którym dano wyrządzać szkodę ziemi i morzu, mówiąc: Nie wyrządzajcie szkody ziemi ani morzu, ani drzewom, dopóki nie opieczątujemy sług naszego Boga na ich czołach. Objawienie 7:1-3.

Wstrzymywanie czterech wiatrów oznacza powstrzymywanie islamu aż do dokonania zapieczętowania ludu Bożego. Islam jest przedstawiony w Apokalipsie jako trzy ostatnie z siedmiu trąb, a także jako trzy biada.

I ujrzałem i usłyszałem anioła lecącego środkiem nieba, który donośnym głosem mówił: Biada, biada, biada mieszkańcom ziemi z powodu pozostałych głosów trąb trzech aniołów, którzy mają jeszcze zatrzeć! Objawienie 8:13.

Po przedstawieniu trzech trąb „biada” Jan w rozdziale dziewiątym określa cechy islamu. W czwartym wersecie rozdziału dziewiątego zostaje wydany islamowi nakaz, który został wypełniony w historii Abubekra, pierwszego przywódcy po Mahomecie.

I nakazano im, aby nie szkodziły trawie na ziemi, ani żadnej zielonej roślinie, ani żadnemu drzewu, lecz tylko tym ludziom, którzy nie mają pieczęci Boga na swoich czołach. Objawienie 9:4.

Uriah Smith określił związek Abubekra z czwartym wersem.

Po śmierci Mohammeda zastąpił go w dowództwie Abubekr, w 632 r. n.e., który, gdy tylko należycie ugruntował swoją władzę i rządy, rozesłał okólnik do plemion arabskich, z którego pochodzi następujący fragment:

„Gdy walczyacie bitwy Pańskie, zachowujcie się jak mężowie, nie cofając się; lecz niech wasze zwycięstwo nie będzie splamione krwią kobiet i dzieci. Nie niszczone palm ani nie palcie pól zboża. Nie ścinajcie drzew owocowych ani nie wyrządzajcie szkody bydłu, z wyjątkiem sztuk, które zabijecie na pokarm. Gdy zawieracie jakieś przymierze lub umowę, dotrzymujcie go i bądźcie wierni danemu słowu. A gdy będziecie szli, znajdziecie pobożnych ludzi, którzy żyją odosobnieni w klasztorach i postanawiają w ten sposób służyć Bogu; zostawcie ich w spokoju i ani ich nie zabijajcie, ani nie burzcie ich klasztorów. Znajdziecie też inny rodzaj ludzi, którzy należą do synagogi Szatana, noszą tonsury; koniecznie rozłupcie im czaszki i nie dawajcie im pardonu, dopóki albo nie przejdą na mahometanizm, albo nie zapłacą trybutu.” Uriah Smith, Daniel i Apokalipsa, 500.

Uriah Smith dalej wskazuje dwie klasy ludzi, które miały być rozróżniane przez islamskich wojowników, których Abubekr wysłał, by przynieśli wojnę przeciwko Rzymowi. Jedną klasę identyfikuje jako katolickich mnichów, którzy oddawali cześć w niedzielę; a drugą klasę stanowili ci, którzy oddawali cześć siódmego dnia. Islam miał atakować jedynie czcicieli słońca. Ważniejsze dla naszych rozważań jest to, że ludzie, zarówno zachowujący niedzielę, jak i zachowujący sabat, są symbolicznie przedstawieni jako trawa, zielone rzeczy i drzewa. Cztery wiatry w rozdziale siódmym zostały powstrzymane od wiania na trawę, aż do czasu, gdy zachowujący sabat zostali zapieczętowani.

Posłaniec ruchu stu czterdziestu czterech tysięcy pyta Boga: «Co mam wołać?» Powiedziano mu, że jego poselstwem ma być to, iż Słowo Boże trwa na wieki, i że to poselstwo ma być osadzone w kontekście wiatru, który powiewa nad trawą. Gdy Pocieszyciel zostaje posłany do stu czterdziestu czterech tysięcy, którzy doznali rozczarowania z powodu niespełnionej przepowiedni dotyczącej islamu i którzy następnie rozpoznają, że znajdują się w czasie zwłoki z przypowieści o dziesięciu pannach, wówczas Pocieszyciel informuje ich, że poselstwo, które mają przedstawić, to poselstwo o roli islamu w prorocztwie biblijnym. Przybycie Pocieszyciela w historii czasu zwłoki sprawia, że stają.

I rzekł do mnie: Synu człowieczy, stań na nogi, a będę mówił do ciebie. I duch wszedł we mnie, gdy mówił do mnie, i postawił mnie na nogi, tak że usłyszałem tego, który mówił do mnie. Ezechiel 2:1, 2.

Wstają, gdy zostają wskrzeszeni.

A z ludów i rodów, i języków, i narodów będą oglądać ich martwe ciała przez trzy i pół dnia i nie pozwolą, aby ich martwe ciała złożono do grobów. A mieszkańcy ziemi będą się z nich radować i weselić i będą sobie nawzajem przysyłać dary, ponieważ ci dwaj prorocy dręczyli mieszkańców ziemi. A po trzech i pół dnia tchnienie życia od Boga wstąpiło w nich i stanęli na nogach, a wielki strach padł na tych, którzy ich zobaczyli. Objawienie 11:9-11.

Dwa etapy: powstanie, a następnie uniesienie jako sztandar, są również przedstawione u Ezechiela w rozdziale trzydziestym siódmym. Pierwszy etap u Ezechiela polega na połączeniu ze sobą części ciała z martwych, suchych kości, które znajdują się w dolinie rozczarowania. Drugi etap u Ezechiela to poselstwo czterech wiatrów, które jest poselstwem pieczętującym, czyli poselstwem islamu.

I rzekł do mnie: Synu człowieczy, czy te kości mogą ożyć? A ja odpowiedziałem: O Panie Boże, Ty wiesz. I znowu rzekł do mnie: Prorokuj nad tymi kośćmi i powiedz im: O suche kości, słuchajcie słowa Pana. Tak mówi Pan Bóg do tych kości: Oto sprawię, że tchnienie wejdzie w was, i ożyjecie. I położę na was ścięgna, i sprawię, że wyrosnie na was ciało, i okryję was skórą, i wprowadzę w was tchnienie, i ożyjecie; i poznacie, że Ja jestem Pan. I prorokowałem, jak mi nakazano; a gdy prorokowałem, powstał szum, i oto drżenie, i kości zbliżyły się, kość do swojej kości. I spojrzałem, a oto ścięgna i ciało narosły na nich, i skóra pokryła je z wierzchu; lecz nie było w nich tchnienia. Wtedy rzekł do mnie: Prorokuj do wiatru, prorokuj, synu człowieczy, i powiedz do wiatru: Tak mówi Pan Bóg: Przyjdź z czterech wiatrów, o tchnienie, i tchnij na tych pobitych, aby ożyli. I prorokowałem, jak mi rozkazał, i weszło w nich tchnienie, i ożyli, i stanęli na nogach, bardzo wielkie wojsko. Ezechiel 37:3-10.

W fragmencie Księgi Izajasza, który obecnie rozważamy, gdy przychodzi Pocieszyciel, stają na nogi, potem zostają wyniesieni na wysoką górę niczym sztandar i ogłaszają „dobre wieści” — późny deszcz, poselstwo trzeciego anioła.

Syjonie, zwiastujący dobre wieści, wejdź na wysoką górę; Jerozolimo, zwiastująca dobre wieści, podnieś swój głos z mocą; podnieś go, nie bój się; powiedz miastom Judy: Oto wasz Bóg! Oto Pan Bóg przyjdzie z mocną ręką, a Jego ramię będzie dla Niego panować; oto Jego zapłata jest z Nim, a Jego odpłata przed Nim. Będzie pasł swoją trzodę jak pasterz; zbierze jagnięta swym ramieniem i będzie je nosił na swoim łonie, i łagodnie poprowadzi te, które mają młode. Któż zmierzył wody w zagłębieniu swojej dłoni i niebiosą wymierzył piędzią, i odmierzył proch ziemi miarą, i zważył góry na wadze, a pagórki na szalach? Któż kierował Duchem Pana albo jako Jego doradca pouczył Go? Z kim się naradzał i kto Go pouczył, i nauczył Go drogi sądu, i nauczył Go wiedzy, i wskazał Mu drogę rozumu? Oto narody są jak kropla z wiadra i są uważane za pyłek na szali; oto wyspy podnosi jak drobnostkę. A Liban nie wystarczy na spalenie, ani jego zwierzyna nie wystarczy na całopalenie. Wszystkie narody przed Nim są jak nic; i są u Niego poczytane za mniej niż nic i marność. Izajasza 40:9-17.

Ci, którzy wyszli ze swoich grobów, zostają wzniesieni niczym sztandar, albo — jak wskazuje Izajasz — są zabrani na „wysoką górę”. Ta wysoka góra jest tym sztandarem i przedstawia tych, którzy oczekiwali Pana podczas czasu zwłoki, zapoczątkowanego pierwszym rozczarowaniem z

18 lipca 2020 r.

Na groźbę jednego tysiąca ucieknie; na groźbę pięciu uciekniecie, aż zostaniecie jak maszt na szczycie góry i jak sztandar na wzgórzu. Dlatego Pan będzie czekał, aby okazać wam łaskę, i dlatego się wywyższy, aby zmiłować się nad wami; gdyż Pan jest Bogiem sądu; błogosławieni wszyscy, którzy na niego czekają. Izajasza 30:17, 18.

W jedenastym rozdziale Objawienia sztandar zostaje zabrany do nieba.

I usłyszeli wielki głos z nieba, mówiący do nich: Wstąpcie tutaj. I wstąpili do nieba w obłoku, a ich wrogowie patrzyli na nich. I w tej samej godzinie nastąpiło wielkie trzęsienie ziemi, i zawałiła się dziesiąta część miasta, a w trzęsieniu ziemi zginęło siedem tysięcy ludzi; a pozostali przerazili się i oddali chwałę Bogu nieba. Objawienie 11:12, 13.

Jedenasty rozdział Apokalipsy stwierdza, że dwaj świadkowie zostają uniesieni do nieba w tej samej godzinie co trzęsienie ziemi. Trzęsienie ziemi, które w historii zostało wypełnione przez Rewolucję Francuską, jest typem obalenia Stanów Zjednoczonych przy prawie niedzielnym. Sztandar zostaje więc wzniesiony przy prawie niedzielnym, a następnie obwieszcza "dobrą nowinę" całemu światu.

Wy wszyscy mieszkańcy świata, wy, co mieszkacie na ziemi, patrzcie, gdy podniesie znak na górach; a gdy zadmie w trąbę, słuchajcie. Izajasza 18:3.

Sztandar ogłosi "dobrą nowinę", gdy zabrzmie "trąba". Ostatnie przesłanie trąby w Apokalipsie to siódma trąba, czyli trzecie biada, które jest islamem. Izajasz, Jan i Ezechiel wszyscy mówią o ostatnich dniach i nigdy sobie nawzajem nie przeczą.

Pieczęć Boża zostaje nałożona na lud Boży w czasie ustawy niedzielnej.

Nikt z nas nigdy nie otrzyma pieczęci Boga, dopóki w naszych charakterach będzie choćby jedna plama lub skaza. Do nas należy naprawić wady naszych charakterów, oczyścić świątynię duszy z wszelkiej nieczystości. Wtedy spadnie na nas deszcz późny, tak jak deszcz wczesny spadł na uczniów w Dniu Pięćdziesiąticy. . . .

"Co czynicie, bracia, w wielkim dziele przygotowania? Ci, którzy jednoczą się ze światem, przyjmują światowe piętno i przygotowują się na przyjęcie znamienia bestii. Ci, którzy nie ufają sobie, którzy unizają się przed Bogiem i oczyszczają swe dusze przez posłuszeństwo prawdzie — ci przyjmują niebiańskie piętno i przygotowują się do przyjęcia pieczęci Bożej na swoich czołach. Gdy dekret zostanie wydany i pieczęć zostanie odcisnięta, ich charakter pozostanie czysty i nieskalany na wieczność." Świadectwa, tom 5, 214–216.

Chociaż dekret zostaje wydany przy wprowadzeniu prawa niedzielnego, ci, którzy otrzymają pieczęć, będą musieli mieć charakter przygotowany na przyjęcie pieczęci przed wprowadzeniem prawa niedzielnego, ponieważ prawo niedzielne jest kryzysem, na który wskazują wszystkie kryzysy w Słowie Bożym. Jest to „kryzys”, czyli „okrzyk” o północy w przypowieści o dziesięciu pannach.

Charakter ujawnia się w kryzysie. Gdy o północy rozległ się doniosły głos: «Oto oblubieniec nadchodzi; wyjdźcie mu na spotkanie», śpiące panny przebudziły się ze snu i okazało się, kto poczynił przygotowania na to wydarzenie. Obie strony zostały zaskoczone, lecz jedni byli przygotowani na tę nagłą sytuację, a drudzy zastani bez przygotowania. Charakter ujawnia się w okolicznościach. Sytuacje nadzwyczajne wydobywają prawdziwy hart ducha. Jakaś nagła i niespodziewana klęska, żałoba lub kryzys, nieoczekiwana choroba czy udręka, coś, co stawia duszę twarzą w twarz ze śmiercią, ujawni prawdziwą istotę charakteru. Okaże się, czy istnieje prawdziwa wiara w obietnice Słowa Bożego. Okaże się, czy dusza jest podtrzymywana przez łaskę, czy jest oliwa w naczyniu do lampy.

Na wszystkich przychodzą czasy prób. Jak się zachowujemy, gdy Bóg nas bada i doświadcza? Czy nasze lampy gasną, czy też wciąż podtrzymujemy ich płomień? Czy jesteśmy przygotowani na każdą ewentualność dzięki naszej więzi z Tym, który jest pełen łaski i prawdy? Pięć mądrych panien nie mogło przekazać swego charakteru pięciu nieroztropnym pannom. Charakter musimy kształtować jako jednostki. Review and Herald, 17 października 1895 r.

Roztropne panny potrzebowały oliwy, zanim rozległo się wołanie, bo gdy nadchodzi kryzys o północy, jest już za późno, by zdobyć oliwę.

Panuje duch desperacji, wojny i rozlewu krwi, i duch ten będzie narastał aż do samego końca czasu. Gdy tylko lud Boży zostanie zapieczętowany na czołach — nie jest to żadna widzialna pieczęć ani znak, lecz utwierdzenie w prawdzie, zarówno intelektualne, jak i duchowe, tak że nie dadzą się poruszyć — gdy tylko lud Boży zostanie zapieczętowany i przygotowany na wstrząs, nadejdzie on. Istotnie, już się rozpoczął; sądy Boże są teraz na ziemi, aby dać nam ostrzeżenie, byśmy wiedzieli, co nadchodzi. Manuscript Releases, tom 1, 249.

Pieczęć Boża jest ugruntowaniem w prawdzie, zarówno intelektualnym, jak i duchowym. Tej pieczęci nie można zobaczyć, ale znak będzie widoczny, ponieważ to jedyny sposób, by ostrzec świat. Dlatego jest czas, gdy pieczęć nie jest widoczna; po nim następuje prawo niedzielne, kiedy pieczęć musi być widoczna.

Dziełem Ducha Świętego jest przekonanie świata o grzechu, o sprawiedliwości i o sądzie. Świat może być ostrzeżony jedynie, widząc tych, którzy wierzą prawdzie, uświęconych przez prawdę, postępujących według wzniosłych i świętych zasad, ukazujących w sposób wzniosły i podniosły wyraźną linię rozgraniczenia między tymi, którzy zachowują przykazania Boże, a tymi, którzy depczą je pod stopami. Uświęcenie przez Ducha wyraźnie zaznacza różnicę między tymi, którzy mają pieczęć Bożą, a tymi, którzy zachowują fałszywy dzień odpoczynku. Gdy przyjdzie próba, zostanie jasno ukazane, czym jest znamię bestii. Jest to zachowywanie niedzieli. Ci, którzy po usłyszeniu prawdy nadal uważają ten dzień za święty, noszą piętno człowieka grzechu, który zamierzał zmienić czasy i prawo. Bible Training School, 1 grudnia 1903.

Pieczęcią, którą należy otrzymać przed ustawą niedzielną, jest pełne ukształtowanie charakteru Chrystusa i jest ona widoczna jedynie dla aniołów. Pieczęcią, która jest widoczna w czasie ustawy niedzielnej, są ci, którzy zachowują Sabat dnia siódmego, gdyż jest on pieczęcią, czyli znakiem

ludu Bożego.

Ty zaś powiedz synom Izraela: Zaprawdę, moje szabaty będziecie zachowywać; gdyż jest to znak między mną a wami po wszystkie wasze pokolenia, abyście wiedzieli, że Ja jestem Pan, który was uświęca. Księga Wyjścia 31:13.

Pieczętowanie stu czterdziestu czterech tysięcy rozpoczęło się 18 lipca 2020 roku i musi zostać zakończone przed prawem niedzielnym.

Wy wszyscy mieszkańcy świata, wy, co mieszkacie na ziemi, patrzcie, gdy podniesie znak na górach; a gdy zadmie w trąbę, słuchajcie. Izajasza 18:3.

Siedem gromów, które teraz zostały odpieczętowane, wskazuje, że historia stu czterdziestu czterech tysięcy jest dziełem głoszenia poselstwa osadzonego w kontekście trąby ostrzegającej przed trzecim biada. Trąba islamu w proroctwie biblijnym to ta, która rozbrzmiewa za sprawą sztandaru wzniesionego z grobu.

Cztery kamienie milowe każdej linii reformy, które odpowiadają czterem kamieniom milowym historii z lat 1840–1844, potwierdzają, że każdy z czterech etapów każdej linii reformy zawsze ma ten sam temat. Pierwszym kamieniem milowym w historii stu czterdziestu czterech tysięcy, którą reprezentowały lata 1840–1844, było umocnienie poselstwa 11 września 2001 roku. Tym kamieniem milowym był islam. Drugim kamieniem milowym równoległej historii dla stu czterdziestu czterech tysięcy było rozczarowanie z 18 lipca 2020 roku. Ten kamień milowy stanowiło prorocstwo dotyczące islamu, które zostało wypaczone przez zastosowanie czasu. Trzeci kamień milowy, który wyznacza Wołanie o północy, jest korektą nieudanego prorocstwa o islamie. Ta korekta oznacza odrzucenie zastosowania czasu. Czwartym kamieniem milowym jest prawo niedzielne, gdzie wzniesiony sztandar zadmie w siódmą trąbę, która jest trzecim biada, czyli islamem.

Rozdział czterdziesty Księgi Izajasza wyznacza punkt wyjścia dla następujących dwudziestu sześciu rozdziałów. Ten punkt wyjścia znajduje się w jedenastym rozdziale Księgi Objawienia, gdy dwaj prorocy, którzy dręczyli lud, zostają przywróceny do życia. Pocieszyciel wskrzesza ich i stawia ich na nogi, a następnie zostają uniesieni do nieba. Izajasz identyfikuje posłańca Eliasza jako głos wołającego na pustyni. Ten posłaniec następnie pyta, jakie ma być jego poselstwo, i w symbolice prorockiej zostaje mu powiedziane, że poselstwo islamu jest trąbą ostrzegawczą, którą ogłasza sztandar. Jednak jedynym sposobem, aby przedstawić islam jako trąbę ostrzegawczą w dniach ostatecznych, jest wskazanie islamu z przeszłości. Początek islamu, tak jak rozumieli go milleryci i jak graficznie przedstawiono na dwóch świętych tablicach Habakuka, musi zostać wykorzystany do zidentyfikowania islamu trzeciego „biada”.

Byłem w Duchu w dzień Pański i usłyszałem za sobą potężny głos, jak dźwięk trąby.
Objawienie 1:10.

W Apokalipsie Jan usłyszał za sobą głos trąby, a Jan reprezentuje sto czterdzieści cztery tysiące, którzy słyszą głos z przeszłości. Głos za Janem, a więc reprezentujący dźwięk trąby z przeszłości, to pionierskie rozumienie, że trąby były Bożymi sądami przeciwko oddawaniu czci w niedzielę.

Pierwsze cztery trąby zostały wymierzone w pogański Rzym w odpowiedzi na pierwsze prawo niedzielne ogłoszone przez Konstantyna w roku 321. Piąta i szósta trąba, które są pierwszym i drugim biada, przedstawiają Boże sądy przeciwko papieskiemu Rzymowi po tym, jak i on uchwalił prawo niedzielne na synodzie w Orleanie w roku 538. Trzecie biada islamu nadchodzi, gdy w Stanach Zjednoczonych zostaje uchwalone prawo niedzielne. Wówczas sztandar zostaje wzniesiony i wskazuje proroczą rolę islamu, opartą na początkowej roli islamu.

Poselstwo ogłaszane przez chorągiew może zostać ugruntowane tylko wtedy, gdy zostanie osadzone w kontekście Alf i Omegi. Po tym wstępie w rozdziale czterdziestym Księgi Izajasza na przestrzeni kilku kolejnych rozdziałów zostaje przedstawiona najsilniejsza i najbardziej bezpośrednia biblijna prezentacja Boga jako Alf i Omegi. Te rozdziały stanowią izajaszowe ujęcie Objawienia Jezusa Chrystusa, które "Bóg dał" Jezusowi, "aby ukazać swoim sługom rzeczy, które wkrótce muszą się stać; i posłał je oraz oznajmił przez swojego anioła swemu słudze Janowi", który zapisał je "w księdze i" wysłał "do siedmiu kościołów".

W następnym artykule rozważymy następujące rozdziały Księgi Izajasza.

Błogosławiony ten, który czyta, i ci, którzy słuchają słów tego proroctwa i zachowują to, co w nim jest napisane; albowiem czas jest bliski. Objawienie 1:3.